

Arrest

nr. 231 702 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2019, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 24 september 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2018 werd ingediend door:

T., A. (..)

nationaliteit: Tunesië

geboren te ben a rons op 03.07.1976

adres: (..)

en als wettelijke vertegenwoordiger van T. T. (..), geboren te Antwerpen op 28.01.2018, en T. T. (..), geboren te Antwerpen op 03.07.2013.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Betrokkene beweert alhier sinds 2006 te verblijven, echter betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Betrokkene legt verschillende contracten voor van All Rent, attest om dringende medische hulp, brief huisarts, verkoopshistoriek medicijnen en verschillende reparatieopdrachten Media Markt om zijn verblijf te staven. Doch hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien werd hem een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30.06.2007. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene diende op 13.11.2009 een aanvraag tot regularisatie in. Dit wordt echter geweigerd op datum van 29.09.2011. Deze beslissing werd door onze diensten ingetrokken. Op 01.03.2013 werd er een nieuwe beslissing genomen na de intrekking van de beslissing 29.09.2011. Opnieuw werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend 02.07.2013. Betrokkene dient een beroep in tegen deze beslissing en wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Betrokkene diende opnieuw een aanvraag tot regularisatie in dd. 13.04.2016, ook deze werd op 17.06.2016 geweigerd. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Ook het feit dat de procedure onredelijk lang zou hebben geduurd kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Tunesië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor

het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Uit het administratief dossier van de partner en moeder van de twee kinderen met name N. L. I. (...) (RR. xxxxxxxxxxxx), blijkt dat zij ook niet over een verblijfsrecht beschikt. Het gezin kan samen terugkeren naar het land van herkomst.

Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen (betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen voor) doch is dit onvoldoende om er vanuit te gaan zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolliedigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...)" (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Ook beroept betrokkene zich op art.24 Handvest inzake de grondrechten van de EU. Docht ook dit art. kan niet aanzien worden als een buitengewone omsandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat een tijdelijke terugkeer met hun ouders een schending van dit art zou betekenen. Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zijn kinderen in België zijn geboren en dat zij opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. Echter, betrokkene toont niet aan waarom het feit dat zijn kinderen in België geboren zijn, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men in België geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid

Het feit dat het kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij

kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene haalt aan dat hij hoopt als zelfstandige zijn eigen bedrijf te kunnen opstarten in de metaalbewerking, hij als techniker gespecialiseerd is in het lassen, draaien en frezen en deze specifieke arbeid een knelpuntberoep is. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij taallessen gevolgd zou hebben, hij de Nederlandse taal vlot spreekt, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, hij over een blanco strafblad zou beschikken dat hij een Attest van Nederlandse les voorlegt evenals verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 24 september 2019 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam, voornaam: T., A. (..)

geboortedatum: 03.07.1976

geboorteplaats: ben a rons

nationaliteit: Tunesië

De minderjarige kinderen T. T. (..), geboren te Antwerpen op 28.01.2018, en T. T. (..), geboren te Antwerpen op 03.07.2013, dienen betrokkene te vergezellen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht - Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen - getoetst aan art. 22 bis Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet. - onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - schending redelijkheidsbeginsel

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 24/09/2019, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt:

" Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de rechten van het kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30/07/2013 nr. 107.646 het volgende : " Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechten verdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit Verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd (RvS ta te 7 februari 1996, nr. 58.032, RvS 1 april 1997, nr 754)

Betrokkene beroept zich op art. 24 Handvest inzake de grondrechten van de EU. Doch ook dit art. kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat een tijdelijke terugkeer met hun ouders een schending van dit art zou betekenen "

Verzoekers verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten - hoorrecht

2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen

3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

Elke beslissing ivm een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind.

Dat art. 3,6,12 en 28 IVRK nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen , ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn , in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen.

Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken ....

In het oorspronkelijk verzoekschrift - aanvraag humanitaire regularisatie op basis van art. 9 bis werd duidelijk verwezen naar de rechten van de kinderen en het IVRK. Alsook art. 22bis Grondwet.

Tevens werd duidelijk gesteld ivm. de kinderen :

"dat verzoeker zijn beide kinderen in België geboren zijn; wat een bijzondere band met België met zich meebrengt

Dat T. (...) in België schoolloopt; dat het kind opgroeit als een echte Belg "

Dit alles maakt dat voor de kinderen een terugkeer naar Tunesië bijzonder moeilijk is.

Ten onrechte wordt de situatie : lees het Hoger Belang van de kinderen door de Minister in de beslissing dd. 24/09/2019 niet aanzien als een buitengewone omstandigheid ;

Dat er bijgevolg in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind ; wat indruist tegen art 22bis van de Grondwet.

De andere overwegingen van de Minister , mn " dat het feit dat het kind hier naar school gaat, niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid; dat betrokkene niet aan toont dat een scholing in het land van herkomst niet kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds in illegaal verblijf plaatsvond. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf"

Uit deze redenering volgt dat de Minister wel degelijk aanneemt dat er sprake is van belangenschade in hoofde van de kinderen (dixit : " die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf) doch zich hiervoor onttrekt aan alle verantwoordelijkheid door te stellen dat het de ouders zijn, die de belangen van de kinderen schaden.

Deze redenering is zeer onzorgvuldig en druist in tegen alle redelijkheid . Men kan moeilijk aannemen dat een overheid, die de bepalingen van het IVRK integreerde in zijn Grondwet (art .22bis)de bescherming van het belang van het kind kan opzij schuiven enkel en alleen door te stellen dat : " het de ouders zijn die het belang van de kind schaden "

Dat er bijgevolg in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind; wat indruist tegen art 22 bis van de Grondwet.

De beslissing van de Minister dd. 24/09/2019 is verder gemotiveerd als volgt :

" Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Tunesië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privé-leven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/ de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. ...

Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen (betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen voor) doch is dit onvoldoende om er vanuit te gaan zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. "

Nochtans gaat het hier over een kerngezin , met 2 jonge kinderen, waarvan 1 schoolplichtig.

Het is dan ook onredelijk van de Minister om te stellen dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen .

Uit bovenstaande redenering volgt dat de Minister stelt dat de verwijdering van het grondgebied om de aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen in het land van herkomst, slechts tijdelijk zal zijn, zonder echter enige richtlijn te kunnen geven over de duur van deze tijdelijkheid.

Op dit punt is de betreden onvolledig en onzorgvuldig voorbereid.

Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft en het bovendien niet geweten is of deze zich zal beperken tot de duur van een schoolvakantie, is het voor verzoeker niet mogelijk om de kinderen mee te nemen naar het land van herkomst, zodat hij verplicht zal zijn om de kinderen in België achter te laten , teneinde de schoolloopbaan van het oudste kind niet te schaden wegens een afwezigheid waarvan niet eens geweten is hoelang ze zal duren .

Art 3 1VRK en 8 EVRM worden geschonden .

De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk, omdat het leed dat de kinderen erdoor aangedaan kan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet , te meer daar de Minister bij de ontvankelijkheids - verklaring van de aanvraag , nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak ten gronde.

Daarbij beschermt art. 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, doch ook het privé-leven van verzoeker; de persoonlijke sociale en economische belangen van verzoeker.

Verzoeker verblijft al sedert 2006 in België. Het kernpunt van zijn socio - economische belangen ligt in België.

Verzoeker heeft meerdere getuigenverklaringen meegedeeld; alsook attesten van school en perspectieven op tewerkstelling op basis van zijn vakkennis.

Zonder enige gegronde motivatie legt de gemachtigde van de Minister deze meegedeelde informatie naast zich neer gewoonweg stellende dat deze onvoldoende is.

Op dit punt is de beslissing dd. 24/09/2019 onvoldoende gemotiveerd.

Er zijn in casu voldoende buitengewone omstandigheden te weerhouden.

(..)

3. Bevel om het grondgebied te verlaten

Zolang verzoeker niet alle rechtsmiddelen uitgeput heeft, is dit bevel op zijn minst voorbarig te noemen en onredelijk te noemen."

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekers verblijfsaanvraag wordt zo, onder verwijzing naar artikel

9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard. De eerste bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoekende partij ingeroepen elementen ter staving van de ontvankelijkheid van haar aanvraag en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de aanvraag in België in te dienen.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig visum.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

De eerste bestreden beslissing houdt in dat de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het is dan ook passend om vooreerst het relevante juridische kader te schetsen.

2.5. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat via artikel 22bis van de Grondwet enkele belangrijke kinderrechten verankerd werden in de nationale wet. Verzoekende partij maakt met dit betoog evenwel niet aannemelijk dat de overwegingen in de bestreden beslissing aangaande het bij de aanvraag opgeworpen artikel 3 IVRK, met name dat dit geen directe werking heeft, verkeerd zijn. Bovendien valt niet in te zien welk belang de verzoekende partij kan doen gelden bij haar kritiek tegen de vaststelling van de verwerende partij dat de verzoekende partij zich niet rechtstreeks kan beroepen op een schending van artikel 3 van het IVRK. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij wel degelijk een concrete afweging heeft gemaakt van de elementen uit de aanvraag die het hoger belang van het kind betreffen. De gemachtigde motiveert hieromtrent als volgt:

“Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zijn kinderen in België zijn geboren en dat zij opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. Echter, betrokkene toont niet aan waarom het feit dat zijn kinderen in België geboren zijn, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men in België geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid

Het feit dat het kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op

gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

Ook heeft de verwerende partij geoordeeld dat de kinderen de ouders kunnen vergezellen naar het herkomstland zodat er geen breuk ontstaat in het gezinsleven.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen heeft veronachtzaamd. Zo wijst de verwerende partij erop dat de gezinsband niet verbroken wordt nu de kinderen de ouders kunnen vergezellen naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen en dat de scholing ook kan verkregen worden in het herkomstland. De verwerende partij merkt daarbij ook op dat het loutere feit dat de kinderen in België geboren zijn, niet maakt dat zij niet naar het herkomstland kunnen terugreizen. Bijgevolg heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de elementen die de verzoekende partij aangaande haar kinderen had aangevoerd.

Met het loutere theoretisch betoog en het herhalen van welk belang van het kind zij heeft aangehaald in haar aanvraag, betwist de verzoekende partij niet dat de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met en gemotiveerd heeft over het belang van het kind.

De Raad herhaalt dat het de verzoekende partij zelf is die, in de aanvraag, duidelijk uiteen diende te zetten waarin precies voor haar en voor haar kinderen het beletsel is gelegen om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure, dit is vanuit het buitenland. De bewijslast met betrekking tot de *'buitengewone omstandigheden'* ligt ter zake bij de aanvrager zelf. Het is dan aan het bestuur om te oordelen of de aanvrager voldoende heeft aangetoond dat het voor hem/haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De essentie van het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, bestaat er dus niet in te weten of deze of gene bepaling van internationaal recht of van de Grondwet, een rechtstreekse werking heeft, maar wel of er in de aanvraag voldoende feitelijke gegevens naar voor zijn gebracht die aantonen dat er omstandigheden zijn die de aanvrager verhinderen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. In casu heeft de verwerende partij op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom de elementen inzake het hoger belang van het kind, die in de aanvraag van 13 december 2018 werden naar voor geschoven, niet aanvaard kunnen worden als een voldoende bewijs van *'buitengewone omstandigheden'* die verantwoordelijk dat de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, zodat ook de hieruit afgeleide schending van artikel 22bis van de Grondwet niet kan worden aangenomen.

Artikel 24, punt 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie handelt over het belang van het kind dat de eerste overweging moet zijn bij alle handelingen betreffende kinderen. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het volgende verklaard met betrekking tot de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten: *“Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.”* (Arrest Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, C-540/03, EU:C:2006:429, 59). Verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, haar discretionaire bevoegdheid op een wijze heeft uitgeoefend die strijdig is met het hoger belang van het kind. Het vormt derhalve evenmin een schending van het hoger belang van het kind dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten geeft aan verzoekende partij indien ze vaststelt dat ze op illegale wijze in het Rijk verblijft en hierbij de kinderen vermeldt aangezien alle leden van het kerngezin (inclusief de moeder van de kinderen) zich illegaal op het grondgebied ophouden en zij allen aldus samen het grondgebied kunnen verlaten zodat de eenheid van gezin gewaarborgd blijft.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij aanvaardt dat de belangen van de kinderen geschaad worden door een terugkeer omdat de verwerende partij erop wijst dat: *“het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf”* gaat zij uit van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Immers motiveert de

verwerende partij uitdrukkelijk in de eerste plaats dat de eenheid van gezin bewaard blijft nu alle gezinsleden kunnen terugreizen naar het herkomstland en het oudste kind dat al naar school gaat ook scholing kan verkrijgen in het herkomstland. De Raad merkt daarbij op dat de kinderen nog zeer jong zijn, met name respectievelijk zes en een half jaar en bijna twee jaar op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Bijgevolg is het jongste kind nog niet leerplichtig en gaat het ook nog niet naar school. Het oudste kind zit pas of net niet in het lager onderwijs. In dergelijke omstandigheden kan bezwaarlijk gesteld worden dat de kinderen niet meer over voldoende aanpassingsvermogen beschikken om samen met de ouders die hun voornaamste zorgdragers zijn af te reizen naar het herkomstland en aldaar school lopen. Verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk waarom deze motivering niet kennelijk redelijk is. Het is daarbij dan ook evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij om erop te wijzen dat een illegale verblijfsstatus, hetgeen de ouders bewerkstelligt hebben, bezwaarlijk bijdraagt aan het hoger belang van het kind, nu dergelijke situatie eerder onzekerheid en instabiliteit in de hand werkt. Het is net deze situatie die de ouders door te persisteren in illegaal verblijf in de hand werken die het hoger belang van de kinderen schaadt, niet het gegeven dat het gezin naar het herkomstland kan terugkeren om aldaar de aanvraag in te dienen.

De Raad benadrukt daarbij nog dat de verwerende partij zich geenszins beperkt heeft tot de vaststelling dat de ouders de belangen van de kinderen schaden door zich te nestelen in illegaal verblijf, maar verder gemotiveerd heeft en nagegaan is wat de gevolgen zijn voor de kinderen bij een terugkeer naar het herkomstland. Nu de verwerende partij daarbij terecht vaststelde dat de eenheid van gezin niet verbroken wordt en de scholing ook in het herkomstland kan verkregen worden, heeft zij wel degelijk het hoger belang van de kinderen in rekening genomen bij een terugkeer naar het herkomstland. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou de overheid zich onttrekken aan alle verantwoordelijkheid.

2.7. Waar verzoekende partij nog de schending van artikel 8 EVRM aanvoert wijst de Raad erop dat alle gezinsleden zich op illegale wijze in België ophouden en niet blijkt dat zij niet samen kunnen terugkeren naar Tunesië zodat de bestreden beslissingen geen inbreuk vormen op het gezinsleven van de verzoekende partij.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afweten van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Betreffende het privéleven bestaande uit het schoolgaan van het oudste kind van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het kind in Tunesië naar school kan. Bovendien werd de bestreden beslissing getroffen op een ogenblik waarop het schooljaar nog maar pas begonnen was zodat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het kind door de terugkeer naar Tunesië een schooljaar zou verliezen. Het argument dat niet duidelijk is hoelang er zal moeten gewacht worden op een beslissing inzake de verblijfsaanvraag in Tunesië leidt niet tot de vaststelling dat daardoor het schoollopen van het kind in het gedrang wordt gebracht. Immers toont de verzoekende partij niet aan dat tijdens de behandelingsperiode het kind niet in Tunesië naar school kan.

Betreffende het privéleven bestaande uit de persoonlijke en sociale belangen wijst de verwerende partij erop dat dit onvoldoende is om er vanuit te gaan dat deze belangen van dergelijke orde zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou inhouden. De Raad kan de verwerende partij in redelijkheid volgen dat het hebben van sociale contacten in België onvoldoende is om aan te nemen dat dit een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Verder blijkt ook niet dat verzoekende partij professionele belangen heeft in België. Zoals de verwerende partij in redelijkheid motiveert dient verzoekende partij, wil zij werken in België, daartoe de nodige vergunningen te verkrijgen via de geijkte weg. Verzoekende partij kan dan ook geen gewag maken van professionele belangen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog omtrent het privéleven niet aannemelijk dat in casu uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die het treffen van de bestreden beslissingen zouden verhinderen.

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat dit geschetste privéleven geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer.

De Raad herinnert er verder aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Uit het geheel van de onontvankelijkheidsbeslissing blijkt dat verwerende partij op kenbare wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen en het privé- en gezinsleven van verzoekende partij en dit op basis van de elementen die door verzoekende partij werden voorgelegd en waarvan verwerende partij kennis had.

Nu verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die het haar (en haar gezin) bijzonder moeilijk maken om in het land van herkomst de verblijfsaanvraag in te dienen, komt het haar toe aldaar de aanspraken op verblijfsrecht te laten gelden.

2.8. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond voor zover het ontvankelijk is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER